

தொழிலே வாழிநீ ! தொழிலே வாழிநீ !
எழிலை உலகம் தழுவும் வண்ணம்
ஒழியா வளர்ச்சியில் உயரும் பலவகைத்
தொழிலே வாழிநீ ! தொழிலே வாழிநீ !

இந்தவான், மண், கனல் எரி, வளி உருப்படா
அந்தநாள் எழுந்தஓர் அசைவினால் வானொடும்
வண்ணி லாவும், விரிகதிர் தானும்,
எண்ணிலா தனவும் எழுந்தன வாகும்.
அணுத்தொறும் இயங்கும் அவ் வசவையக் கத்ததை
துணிப்பிலா இயற்கையின் தொழிலெனச் சொல்வார்.
அழியா தியங்கும் அவ் வசவையே மக்களின்
தொழிலுக்கு வரேனெச் சொல்லினும் பொருந்தும்.
ஆயினும் உன்னினும் அதுசிறந்த தன்றும்
தாயினும் வணைடுவது தந்திடுந் தொழிலே!

மக்களின் தவேை வளர்ந்திடும் அளவுக்குத்
தக்க வாறு தளிர்த்திடுகின்ற
அறிவிலே தோன்றுவை; அறத்தோள் தழுவாவை!
மறுவிலாக் கருவியில் வாய்விட்டுச் சிரிப்பை;
பொருள் பல நல்கி அப் பொருள் தொறும் கலதைத் திறம்
அருள் புரிந்து குறைபாடகற்றுவை தொழிலே!

பசித்தவன் பசித்திடப் பறப்பது போன்றதோர்
அசைப்பிலா ஆவலும், அசைப்பிலா ஊக்கமும்
அடந்தோர் உனதெதும் ஆயிரம் ஆயிரம்
தடந்தோள் தழுவியே கடந்தனர் வறுமனை!

தொழிலே காதுகொடும்! சொல்வனே. எங்கள்
அதிர்ந்தோள் உன்றன் அழகிய மனே
முழுதும் தழுவ முனந்தன பார்நீ .
அழகிய நாட்டில் அந்நாள் இல்லாத
சாதியும் மதமும் தடையெயும் வலிவிலே
மோதுதோள் அனதெதும் மொய்த்தன ஒன்றாய்!
கண்டை விழியாற் கண்டுகொள் தொழிலே
வாராய் எம்மிடை வாராய் உயிரே
வாராய் உணர்வே வாராய் திறலே!

அலுப்பிலோம் இருப்புக் கலப்பை துடைத்தோம்;
மலையெனச் செந்நிலை வழங்க எம் தோளில் வா!
கரும்பா லகைக்குக் கண்ணலொம் நய்யிட
பிரும்பா லகைக்கு வரும் பழை தகற்றினோம்
பண்டம் இந்நாட்டிற் பல்க மகிழ்ந்துவா!

சுட்டி ரும்பும் துளியும் போலஎம்
தோட்கட்டத்தில் தொழிலுன் வல்லமை
சரேவது நாங்கள் விடுதலை சரேவதாம்!
யாமும் நீ யும் இரண்டறக் கலப்பின்
தயம்மை மிக்க தொழிலா ளிகள்யாம்;
சுப்பல் முடவைவோம் கப்பல் கட்டுவோம்
பநாறு தித்திப்புத் தனோறு சரேப்போம்
வானர்தி யாலிவ் வையம் ஆள்வோம்.
ஐயப் படாதே! அறிவு புகட்டும்
வையநில் பலஎம் மனத்தில் அடக்கினோம்;
மாசு தவிர்ந்தோம்; மாசிலா மணியே
பசு; நெருங்கு; பிணைதோ ளொடுதோள்;
இன்பம்! இன்பம்!! இதோபார் கிடந்த
துன்பம் தலைநைத்து! தலைநைத்து மிடிமை!
வாழிய தொழிலே! சநெத்மிழ்
வாழிய! வாழிய வண்டமிழ் நாடே!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp166a.htm#dt249>